

wilgentakje, zoo'n wis, gelijk ze in de streek zeggen. En wanneer die pastoor met dat takje ergens overging of bijkwam waar goud of zilver verborgen zat, dan begon dat takje te trillen in zijn handen. Dan zei de pastoor: hier zit geld; en het zat er.

Er stond verder nog een en ander bij over wichelroeden in de oudheid; en over bronnenzoekers, dat Buken niet goed begreep; maar Buken wist genoeg. Hij was heel bleek; keek rond, ontsteld en zag tante Emma in de verte nog te praten staan met de vrouw van den zadelmaker, herlas nog eens die geschiedenis van de wichelroede, en toen ze op de andere kouters al lang weer aan den arbeid waren, zat Buken daar nog te dubben.

Dien avond had Buken geen honger, en 't was nog niet volslagen donker, toen hij reeds naar boven ging. Eindelijk klopte nonkel Baptist ook zijn pijp uit, trok de staldeur dicht, ging eens tegen de goot staan, keek eens naar den hemel, zooals elken avond, en kroop bij tante Emma in bed. De slaap had dien avond geen haast; daar stak een balk helder maanlicht door het raampje, tot aan den muur. Maar eindelijk sloeg het elf uur in de keuken. Nonkel Baptist die de gewoonte had eens te kuchen als het uur sloeg, gaf geen teeken meer en een oogenblik daarna hoorde Buken die met zijn oor tegen den vloer te luisteren lag, als het regelmatig op en neer gaan van een zaag door eikenhout. Buken rilde even; maar het kon even goed van de koude zijn als van aandoening, want hij lag daar nog altijd blootvoets en in zijn hemdsmouwen. Toen lichtte hij voorzichtig de klink op, trapte onhoorbaar langs de ladder naar beneden, bleef nog even staan omdat een van de sporten gekraakt had, schoof den grendel weg van de achterdeur, keek eens of er niemand buiten stond en sloop den tuin in. Opeens ritste een kat voor zijn voeten weg door de haag; maar zijn hart ging dadelijk weer rustig kloppen; want het was de kater van Jef Verhamme die daar wegschoot. De boomen en de bloemen en de groenten stonden rustig en klaar in het vriendelijke maanlicht. De zonnebrand hing nog stilletjes af te koelen in den nacht en de lucht was doorgeurd van flox, oranjebloesem en donkere vlieren. Maar Buken keek niet naar de bloemen, noch naar de aardappelen die in bloem stonden, nog naar den blauwen pruimelaar die dat jaar zoo zwaar geladen hing; tot achter in den tuin ging hij, tot waar in een hoek de wilgeboom stond, die over de haag een klein beetje overboog. Hij bekeek den boom, en hij bekeek de scheuten aan den voet van den stam. Zijn hart stond gespannen van ontroering en ongeduld. Nu ging eindelijk het geheim ontsluitend worden... Een hazelaarstakje was ook goed volgens de gazet; maar die had oom niet in zijn tuin staan. Het moest in elk geval een „gaffelvormig takje” zijn.

Buken bekeek nog eens goed den boom; en betastte de mooiste overhangende takjes en 't was of ze nu reeds begonnen te trillen in zijn hand. Ja, waarom eigenlijk niet? Misschien had nonkel Baptist het geld wel ver-